

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 482/2017
01.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Ћурчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 1179/13 од 24.05.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 4/17 од 30.01.2017. године, у седници већа одржаној 01.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Ћурчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 1179/13 од 24.05.2016. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 4/17 од 30.01.2017. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 1К 1179/13 од 24.05.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени Републички завод за здравствено осигурање Београд, је у погледу имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 4/17 од 30.01.2017. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Крушевцу 1К 1179/13 од 24.05.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Ћурчић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члан 438. став 1. тачка 1) и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је захтевао и да буде позван на седницу већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер сматра да је дана 13.11.2013. годне наступила релативна застарелост кривичног гоњења окривљеног АА, за продужено кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ. Према наводима захтева, прекида застарелости за предметно кривично дело није било, јер органи поступка у вези са овим делом, за које се окривљени терети да га је извршио у временском периоду од 28.02.2008. године до 13.11.2008. године, нису ништа предузимали све до 23.06.2014. године, када је измењеним оптужним актом према ставу браниоца, први пут окривљеном ово кривично дело стављено на терет. С тим у вези, бранилац сматра да је кривични поступак против окривљеног, све до тада вођен искључиво за кривично дело из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ (дело из првобитно поднетог оптужног предлога од 19.09.2013. године), јер према наводима захтева, између описаног кривичног дела из првобитно поднетог оптужног предлога и описаног кривичног дела у измењеном оптужном предлогу (од 23.06.2014. године и 03.08.2015. године) не постоји чињенична истоветност.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног не могу се прихватити као основани из разлога што је од момента подношења оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Крушевцу од 19.09.2013. године, а такође и касније укључујући све измене оптужног акта, окривљени у основи гођен за исте радње, а наиме да је као одговорно лице у здравственом центру ... „ББ“, уносио у службене исправе - лекарске рецепте, неистините податке да означена лица имају индикације за прописивање наведеног лека и да им је за терапију исти потребан, иако та лица нису имала индикације за прописивање лека „роакутан“. Окривљени је дакле, у бити оптужен за исте радње кривотворења, тј. уношења неистинитих података у службене исправе – лекарске рецепте, а у погледу којих радњи је током поступка јавни тужилац мењао правну квалификацију, којом суд у сваком случају није везан.

С тим у вези, по оцени овог суда, а насупрот наводима захтева, повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, није учињена побијаним пресудама, којима су радње окривљеног квалификоване као продужено кривично дело из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, јер је за ово дело прописана казна затвора од три месеца до пет година, па стога није наступила релативна

застарелост кривичног гоњења окривљеног за наведено кривично дело, јер није протекло за то потребно време од пет година (члан 104. у вези са чланом 103. тачка 5. КЗ), од извршења дела (13.11.2008. године), до предузимања прве процесне радње тужиоца (захтев за спровођење истраге од 14.02.2012. године), нити између других процесних радњи тужиоца и суда.

Из напред изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, сматрајући да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати, и у том смислу истиче да су документа – лекарски рецепти које је доставио Републички фонд за здравствено осигурање – Филијала за ... округ – ..., у овом поступку била у фотокопији, те да такве неоверене фотокопије не могу представљати доказ у поступку.

По налажењу овога суда, питање да ли неоверена фотокопија исправе представља дозвољен доказ, јесте фактичко питање у сваком конкретном случају, и зависи од тога да ли постоји или не постоји сумња у њену аутентичност или веродостојност, а самим тим и да ли је таква исправа подобна да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе.

У вези са изнетим, а како странке током поступка приликом извођења доказа увидом у предметне фотокопије, нису оспоравале аутентичност и веродостојност тих фотокопија, то је по оцени овог суда, очигледно да у конкретном случају наведене фотокопије не представљају доказе на којима се пресуда не може засновати, јер само у случају уколико би постојала сумња у аутентичност и веродостојност таквих исправа – фотокопија, суд би био дужан да њихову аутентичност потврди извођењем других доказа и тек ако поред тога и даље остане сумња у аутентичност и веродостојност такве исправе, она не би била подобна у смислу члана 112. тачка 26) КЗ да служи као доказ у поступку.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у вези са предметним лекарским рецептима, истиче и то да из писаних изјава медицинских сестара које су попуњавале означене рецепте, произилази да су им шифре рецепата „нејасне“, затим да из фотокопије рецепта од 13.11.2008. године, произилази да исти није попунила ниједна сестра која ради у служби, да се из фотокопије рецепта од 28.02.2008. године види да шифра истог није исписана до краја, као и да је на фотокопији рецепта од 12.05.2008. године, означена другачија шифра у односу на ону утврђену изреком побијане правноснажне пресуде.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости

против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у побијаним пресудама, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић